

Ksenija Prunkova:

Povest o lončku

»Phhh! Ginnast lonček, čisto nava-
den glinast lonček!« se je namrdnil ve-
liki lonec in je dregnil ob lonček s ta-
ko silo, da je lonček počil.

»In še celo počen lonček!« se je zlob-
no zasmejala kozica.

Lonček pa je bil ves prestrašen. Za-
čutil je, da mu sega tenka, za las ten-
ka razpoklina od vrha do dna, in tako
čudno lahko in plehko mu je prihajalo.
Skozi razpoklino mu je uhajala sme-
tana, prav potihno in počasi.

»Če je to moja duša,« si je mislil,
»potem bom kmalu brez duše in bom
moral umreti kakor babica.«

Ko je pa prišla mimo kuharica, je
zapazila, da lonček pušča. Hitro je pre-
šila smetano v drugo posodo in je za-
javkala:

»Joj, nov lonček, pa počeni! Brž mo-
ra k piskrovezu, da bo še za rabo. Ško-
da bi ga bilo, ko je tako lep!«

Tako je lonček romal k piskrovezu,
in se mu je dobro zdelo, in zato se je
široko smejal in mežikal solncu, ko ga
je piskrovez vezal. Ko je bilo delo go-

tovo, se je lonček zresnil in se držal
imenitno:

»Lep sem in nov, in železen oklep
imam. Zdaj nisem več počen lonec, ka-
kor je rekla stara kozica, ampak junak;
mlad, lep junak v železnem oklepu,
prav kakor oni junaki iz babičinih
pravljic. Bog ve, kaj bo še vse doži-
vel! Babičini junaki so vedno kaj do-
živeli!«

Piskrovez je lonček vrnil kuharici.
Ta ga je postavila na polico in pozabi-
la nanj. Vse poletje, jesen in zimo je
stal ondi, da je bil že ves zaprašen. Še
le na pomlad, o Veliki noči so ga pri
velikem čiščenju zopet našli. Kukarica
ga je bila vesela, ker je bil kot nalašč
za kuhanje prežilke in barvanje piru-
hov. Lončku se je pa tudi zdelo kaj
imenitno, da ga rabijo za tako redek
posel; od prežilke je ostal znotraj ves
rdeč in zdel se je samemu sebi kakor
kraljevič v plašču s škrlatno podlogo.

Lonček, ki je bil znotraj ves rdeč, in
ni bil za drugo rabo, je napolnila kuha-
rica z rahlo, črno prstjo tako visoko,
da se je znotraj videl še za prst visok
rdeč rob. V prst je naredila jamico, v
jamico vtaknila majhno, zeleno rastli-
no, z nežnim popkom na vrhu. Zavila

je lonček v bel, svilen papir, ognjila ruto in odšla iz hiše, lonček pa je varno držala v naročju.

»Sedaj sem lepla« si je mislil lonček, »imam novo zeleno perjanico in širok bel plašč.«

Kuharica pa je stopila po široki ulici v ožjo in še ožjo. Stare, mračne hiše so se čemerno tiščale druga druge. Kuharica je zavila v tako hišo, po strmih stopnicah je zlezla pod streho in in potrkala na začrnena vrata. Odprla jih je, in lonček se je znašel v mračni podstrešni sobi. Pred oknom je sedela bleda deklica in je vezla z belimi prstki čudovite podobe v svili in zlatu. Kuharica je dala lonček blede deklici in jo poljubila na čelo: bila je njena nečakinja in je imela god. Deklica je postavila lonček na okno in se je razveselila drobne rastline. Zalivala jo je verno vsak dan in prestavljala lonček, da je ujela rastlinica oni solnčni žarek, ki se je vsak večer zgubil med sive stene.

Rastlinica se je spreminjala, dobivala je več in več srčastih, bledezelennih listkov, stebelce je raslo višje in višje, popek je bil čim dalje večji. Deklica je vtaknila v prst bezgovo šibo, da je imela rastlina oporo — lonček pa je imel poleg železnega oklepa, škrlatordeče podloge in zelene vihrajoče perjanice še dolg meč.

V jeseni pa se je zgodilo čudo: ko je na večer poljubil solnčni žarek rastlino v lončku, se je popek razcvel v veliko, lepo rožo. Tedaj je bil lonček uverjen, da je bleda deklica dobra vila, ki je spremenila njegovo perjanico v prelepo rožo.

»In ta roža,« je čutil lonček, »ta roža je moja kraljična« — in je bil srečen.

Tudi deklica je bila srečna. Velike temne oči so se ji svetile, ko se je nagibala čez rožo.

Tako je lonček sam doživel pravljico, med onimi sivimi stenami, na oknu podstrešne izbe. To je bil njegov najlepší čas.

Neko noč pa, ko je deklica zaspala in je tudi roža sklonila glavo proti lončku, so se začeli po nebu poditi črni oblaki. Zapihal je veter, močnejši in silnejši ob vsakem sunku; zabučal je vihar, kakor da se pode po temi črni, zlobni duhovi. Cela vojska jih je bila. Lonček-junak se je boril z njimi; še je trdno stal, branil je z dolgim mečem svojo rožo. Pa je navalilo nanj več in več duhov, žvižgali in tulili so

besno okoli oglov, zaganjali se ob okno. Iztrgati so hoteli lončku meč in rožo. Deklica se je prebudila in brž stopila k oknu, da bi rešila rožo. Že se je svitalo tedaj. A na oknu ni bilo ne lončka, ne rože.

Lonček je ležal globoko pod oknom na trdem, kamenitem tlaku, ves zdrobljen. Le železni oklep je bil še nepoškodovan, in v njem je, kakor v košarici, trepetala v jutranjem hladu roža. Rosa se je lesketala v cvetu kakor velike, grenke solze. Deklica je pobrala rožo in jo presadila. To je bil lončkov konec, kajti roža je bila njegova kraljična. Umiraje je spoznal, bila mu je duša.

Na cesti pa je ostal kupček zdrobljene gline in prsti, železni oklep in lončkov roček, ki je slučajno ostal cel.

Našla sem ga in pobrala, pa mi je molče povedal to povest. (Konec)

Kristijan Andersen:

Na skrajnem morju

Več velikih ladij je odplovalo daleč proti severu, da bi tam določili meje kopni zemlji in da bi poskusili, kako daleč more prodreti človek.

Leto in dan so že krmarili v megli in ledu in mnogo naporov in mnogo nevarnosti so prestali. Zdaj pa je udarila zima in solnce se je skrilo za obzorje. Mnogo, mnogo tednov bo trajala ena sama dolga noč.

Led je objel ladjo. Debel sneg ga je zakrival in v snegu so čepelice kočice, kakor osja gnezda, nekatere velike kakor grobišča velikanov, druge majhne ko uljnaki.

Teme pa vendar ni bilo. Rdeče in višnjevo so žareli severni siji, nalik večnim, veličastnim ognjem. Noč je bila kakor dolga, ugašujoča zarja.

Ko je bilo še najbolj svetlo, so prišli domačini, kakor medvedje v svojih kosmatih kožuhih. Pripeljali so se na

saneh, ki so bile iz čistega ledu. Cele kupe kož so prinesli s seboj in kočice v snegu so dobile gorke preproge, gorke odeje in gorke obleke. Iz kož so si mornarji sešili svoje spalne vreče, in toplo jim je bilo, čeprav je zunaj kar škripalo od mraza.

Vedeli so, doma je že jesen in spominjali so se solnčnih žarkov v domovini in orumenelega listja, ki ga veter še ni odtrgal z dreves.

Ura je kazala, da je večer in da je čas za počitek. V eni izmed kočic je dva že objel sladki sen.

Najmlajši mornarjev je imel seboj svoj največji zaklad, tistega, ki mu ga je darovala stara mati pri odhodu. Bilo je Sveto pismo. Vsako noč si ga je dal pod zglavje. Ze ko je bil otrok, ga je poznal. Saj se je iz njega naučil brati. In ko je zdaj ležal v tesni koči, se je spomnil na besede: »če bi imel krila jutranje zarje in bi poletel do skrajnega morja, držala in vodila bi me Tvoja desnica.«

Pri teh besedah je zatisnil oči in prišel je spanec in prišel je sladki sen. Mir je bil v njegovi duši. In čutil je, kakor bi ga pozibavale stare, znane melodije. Lahen, topel dih ga je objel in zagledal je svetlobo nad seboj. In v bleščečem sijaju ni videl ne sten, ne stropa, ampak svetla krila angela. Iz listov biblije je vstal kakor iz čaše lišije. Razprostrl je svoje roke in široko so se razmaknile stene kočice, izginile so kakor prosojen oblak.

Zelene livade in bregovi v domovini so ležali pred njim v mirnem, solnčnem jesenskem dnevu. Štokrlja je že zapustila svoje gnezdo in odletela na jug. Na lesniki so visela še jabolka, čeprav je listje že odpadlo. Škorec je žvižgal v svoji zeleni kletki nad oknom

kmečke kočice. In žvižgal je, kakor ga je bil on naučil.

Pri vodnjaku pa je stala lepa kovačeva hči in prijazno pokimala stari materi. Ta pa jo je poklicala k sebi in ji

PIRNAT

pokazala pismo od daleč, daleč. Prav danes je prišlo iz severnih krajev. Smejali ste se in jokali in tudi on, ki je pod krili angela vse videl in slišal, se je smejal z njima in jokal z njima. Na glas ste brali pismo, tudi besede iz biblije: »tudi na skrajnem morju bi me vodila in čuvala desnica Tvoja...«

Kakor skrivnostne orgle je pelo vse naokoli in angel je objel spečega s svojimi krili — sen je izginil, stegnilo se je spet v koči, a Sveto pismo je ležalo pod zglavjem, nada in up v srcu. In Bog je bil z njim, in dom je bil z njim — na skrajnem severu!

Lev N. Tolstoj:

Tanke niti

Neki človek je naročil predici tankih niti. Predica mu jih je spredla, a človek je dejal, da niti niso prave, in da potrebuje še tanjših. Predica je rekla: »Če ti te niso dovolj tanke, dobro dam ti drugih.« in pokazala mu je prazen prostor. Rekel je, da ne vidi nič. Predica pa dé: »Verjemi mi; zato jih ne vidiš, ker so tako strašno tanke, da jih niti sama ne vidim.«

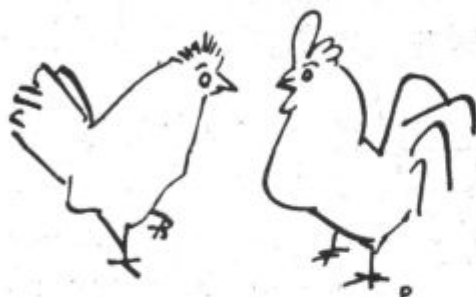
Bedak se je razveselil ter naročil še takih niti, a za te je plačal zlatnike

Božena Němcová:

Pravljica o petelinčku in putki

Petelinček in putka sta šla v krkonoske gore skupaj jagode brat. Dogovorila sta se, da si jagode pravično razdelita. Putka je našla majhno jagodo, poklicala je petelinčka, dala mu je polovico, drugo polovico pa je sama snedla. Potem pa je petelinček našel jagodo, pa putki tega ni povedal in je hotel jagodo pogoltniti sam, toda jagoda mu je obtičala v grlu.

Petelinček maje z glavo sem in tja nateguje vratak, se zgrudi in dvigne noge navzgor. Putka to vidi, zbeži k studenčku po pomoč ter prosi:

— Studenček, studenček, daj mi kapljico vode za mojega petelinčka; na hribčku se davi in dviga noge navzgor.«

Studenček pravi:

— »Vode ti ne dam, dokler mi ne prineseš z lipa listka.«

Putka reče lipi:

»Lipa, lipa! Daj studenčku listek, da dá studenček mojemu petelinčku vode.«

Lipa reče putki:

»Ne dam ti listka, dokler mi od šivilje ne prineseš oblekce.«

Putka beži in prosi šiviljo:

»Šivilja, šivilja! Daj lipi oblekco. Šivilja dé spet:

»Ne dam ti oblekce, dokler mi ne prineseš svile od kraljice Sabe.«

Putka beži k Sabi:

»Kraljičica, Sabica! Daj mi svilico, da jo dam šivilji, šivilja dá oblekco, oblekca listek itd.«

Kraljičica pravi putki:

»Ne dam ti svilice, dokler mi ne daš od čevljarja prekrasnih čevljkov.«

Putka beži k čevljarju:

»Čevljarček, čevljarček! Daj tej kraljici prekrasne čevljkove; dá mi svilico, svila dá oblekco, itd.«

Čevljarček odvrne putki:

»Ne dam ti čevljkov, dokler mi od svinje ne prineseš ščetine.«

Putka prosi:

»Svinja, svinja! Daj čevljarju ščetin, on mi dá čevljkove, dam jih oni kraljičici itd.«

Svinja reče putki:

»Ne dam ti ščetin, dokler mi od mlatičev ne prineseš omlatenega zrnja.«

Putka zbeži in prosi:

»Mlatiči, mlatiči! Poklonite mi zrnja, da ga dam oni svinji, ona dá ščetine itd.«

Mlatiči pravijo putki:

»Mi ti ne damo zrnja, dokler nam od ovčarice ne prineseš smetane.«

Putka zbeži k ovčarici:

»Ovčarica, ovčarica! Daj mlatičem smetane, oni dajo zrnja, zrnje damo svinji, svinja dá ščetine, ščetine čevljkove, čevljkove za kraljičico, kraljičica svilo, svila oblekco, oblekca listek, listek dá vodo za petelinčka, ki dviga noge.«

Ovčarica reče putki:

»Ne dam ti smetane, dokler mi ne prineseš s polja velike rjuhe trave.«

In preden je putka vse to obbežala in skupaj znesla ter prinesla nazaj petelinčku od studenčka kapljico vode, je bil petelinček že mrtev.

Prevel Cv. K.

Lev N. Tolstoj:

Lažnik

Neki deček je stražil ovce in — kakor da bi zagledal volka — je pričel kričati: »Pomagajte, volk! volk!« Kmetje so prihiteli in uvideli, da jih je potegnjal. Ko je storil tako dvakrat, trikrat, o groza — je v resnici pritekel volk: Deček je pričel kričati: »Sem, hitro sem, volk!« Kmetje so menili, da si jih spet skuša — kakor zmerom — privoščiti, zato ga niso poslušali. Ko je volk spoznal, da se mu ni treba nikogar bati, je pri pričji podavil vso čredo.

Janez Rožencvet:

Kako presenetiš očka

Kdor ima malce dober spomin in zna že na pamet odštevati stotinska števila, presenetiti lahko očka s posebno računsko umetnijo. A poskusi naj le takrat, kadar je očka dobre volje in kadar očka utegne. Posebno si zapomni, da moraš ta dan imeti čisto vest.

Ce je nimaš, raje molči. Je že tako na svetu, da se včasih otrok komaj oglasi, pa mu spet na novo očitajo ubito skledo, izgubljeno knjigo, pozabljeno nalogo, strgane hlače ali drug podoben greh, ki mu ga je nesreča naprtila. Meni se zaradi takih grehov vsak otrok smili, a ker mu ne morem pomagati, mu vse moje usmiljenje nič ne hasne.

Seveda lahko poskušaš tudi s stricem, teto, starejšim bratom, tovarišem ali s komurkoli, ki ne čita Mladega Jutra. Le mame nikar ne nadleguj, ker na žalost tako redkokdaj utegne.

Pa recimo, da sedi očka dobre volje za mizo in je tudi vse drugo tako, kakor mora biti. Takrat mu prinesi papir in svinčnik, sam pa stopi proč in se obrni v kot.

Zdaj veli očku, naj zapiše katerokoli število od 1 do 999. Očka zapiše n. pr. 368, 132, 791, 21 ali katero število že, ne da bi je tebi izdal.

Na to mu reci, naj število pomnoži s 1000. Očka bo pripisal tri ničle in dobil tako precej visoko število.

K temu številu naj očka prišteje še 999, od vsote pa odšteje število, ki ga je najprvo zapisal. Očku pojde to hitro od rok in ostalo mu bo še zmerom visoko število.

Zdaj veli očku, naj deli to število s 37, potem pa še rezultat z 27. Obe delitvi se zmerom gladko izideta in ni nikoli ostanka. Če se ne izideta gladko, se je moral očka pomotiti in naj računa še enkrat. Zabičujem ti pa, ne bodi nepotrpežljiv! Odkar je hodil očka v šolo, je že dolgo in v svojem poklicu morda nima toliko opravka s številkami. Ne priganjaj ga, če se z deljenjem malo boli zamudi! Saj zato sem ti rekel, poskusi stvar, kadar ima očka dovolj dobre volje in časa.

Očka je račun izvršil, ne da bi ti sploh katero število povedal. Računal je tiho, da ni nihče nič slišal, ti pa računa ne moreš videti, ker stojiš daleč proč in gledaš v kot. Sicer ti na niti ni treba vedeti, kaj in kako je očka ra-

čunal. Dovolj je, da ti pove, da je z računanjem gotov.

Ko ti pove, pozovi mamo ali kogarkoli, naj reče poljubno število od 1 do 100. Večjega števila ni treba, ker bi večje morda tebi delalo preglavice. Mama reče na glas n. pr. 73, in ti veli očku, naj zadnjema rezultatu prišteje še to število in ti potem pove, koliko je dobil.

Ce je očka prvo zapisal n. pr. 368 in je mama rekla 73, bo njegov račun takle:

$$368 \times 1000 = 368.000$$

+ 999

368.999

— 368

$$368.631 : 37 = 9963 : 27 = 369$$

356

186

+ 73

233

243

111

442

Torej ti pove očka število 442, od katerega odšteješ na pamet zmerom eno več kakor je rekla mama ali kdor že. V tem primeru: 442 manj 74. To moraš znati pa hitro izračunati, in ko si gotov, da se nisi zmotil, rečeš očku: »Prvo število, ki si ga napisal, je 368!«

Očka bo silno presenečen in tudi mama se bo čudila. »Pa ima vendar bistro glavo naš otrok!« si bosta mislila.

Zdaj bo očka stvar zanimala, in če bo utegnil, bo hotel napraviti še drugi in tretji poskus. Če storiš natanko vsakokrat, kakor te učim, in če očka in ti prav računata, boš zmerom uganil, pa naj zapiše očka katerokoli število od ene do 999 in mama pove to ali ono število od ene do sto za končno prištevaje.

Najbrž bo hotel očka potem vedeti, kako uganeš. To mu lahko poveš, da bo še on s svojimi prijatelji poskusil, kar si ti z njim. Seveda, če bo hotel vedeti, zakaj je treba od njegovega končnega števila odšteti baš zmerom eno več kakor je rekla mama ali kdo drugi, mu morda ne boš znal pojasniti.

Kdor je kaj v algebri doma, bo to na videz presenetljivo računsko umetnijo hitro spregledal. A tudi brez algebre si jo računar preprosto raztolmači. Če si je pa le ne znaš, potolaži se s tem, da tudi naš Čuvaj nič ne ve o prebavi, pa zna vendar prebavati, in potrpi 14 dni. Čez 14 dni najdeš v Mladem Jutru pojasnilo.

Dva osla

Srečata se dva osla, pogledata se in si pokimata. Prvi je starejši in modrejši, kajti tudi nekateri osli so modri, drugi je mlajši in zato ošaben. Mlajši takoj nahruli svojega brata:

»Ti rogovila okorna! Kako grd si! Tvoja siva obleka je take barve kakor blato na cesti, tvoja ušesa so dolga in smešna, a rep, ta tvoj rep je tak, da ga ne vem s čim primerjati! Na hrbtu pa imaš črn križ. Kdo ti ga je pripel nanj? Poglej ljudi, ki jih srečujeva! Vsi se ti posmehujejo!«

PIRNAT

Starec je čakal, da se je mladec izrigal, potem pa mu je odgovoril:

»Prav žal mi je, da si tak kakor opisuješ mene! Pa kaj hočeva, saj sva si brata, čba sva pač osla!«

»Kaj, jaz, da sem tvoj brat? Nikoli ne!« se je razhudil mlajši.

Starejši mu ni nič več odgovoril. Mirno je šel dalje s ponižno sklonjeno glavo.

Mlajši je pa premišljeval besede starega. Naposled ga je kar nekaj stisnilo za srce. Spomnil se je, kako se je časih pasel ob vodi in videl v njenem zrcalu grdega osla, a nikoli si ni mislil, da je to njegova lastna podoba. Urno je šel k potoku in spet je videl v valovih oslovsko podobo. Sklonil je glavo in pomigal z ušesi, onl v vodi je storil isto in osel ni več dvomil, da je tudi on sam pravi pravcati dolgoušec. Kaj je hotel? Vdal se je v usodo. Nekaj časa ga je pač grizlo, potem si je pa mislil:

»Osel sem in moram ostati do smrti!«

Iz drugih oslov se pa ni nikoli več norčeval, saj je vedel, da je sedaj prav tak kakor so vsi osli na svetu.

Požrtvovalna plemenitost

Resnična zgodba

Pri zidanju visoke hiše je bilo potrebno močno ogrodje. Brezvestni tesarji so pa napravili pomanjkljivo in slabo ogrodje, ki se je zaradi teže stavbnega gradiva in zaposlenih delavcev kaj kmalu prelomilo. Vsi delavci so popadali na tla, razen dveh, ki sta se ujela na ozko latev, kjer se pa oba dva ne bi bila mogla dolgo vzdržati. Starejši delavec, družinski oče, je prevzet od tesnobe, ko je videl, kako se latev upogiba, zaklical: »Tovariš, spusti se, doma imam ženo in otroke!« Drugi delavec, ki je bil še neoženjen, je odgovoril: »Prav imaš, nikogar nimam, ki bi mu bil neobhodno potreben, in latev bi naju obadva res ne obdržala. Zdravstvuj!« Spustil se je, padel je na tla in se ubil kakor vsi ostali njegovi nesrečni tovariši. Oče pa je bil ohranjen ženi in otrokom.

Dva prijatelja

imata rojstni dan istega dne. Prvi prijatelj je tega dne šest let starejši od drugega. Oba skupaj pa štejeta osemdeset let. Kako star je vsak od obeh prijateljev?

Stale za male

»Kaj ne, Bojan, da imaš samo enega brata?«

»Da, gospod Kozamurnik!«

»Čudno, čudno! Ko sem ondan vprašal tvojo sestro, koliko bratov ima, mi je rekla, da ima dva.«

★

»Ali je res Mihec, da si položil sestrici mokro gobo v posteljo?« vpraša oče.

»Da.«

»Zakaj si to napravil?«

»Ker me je potem nabila!«

★

»Mihec, kje je pa tvoja sestra?«

»Pri klavirju sedi. Igrala sva četvero-ročno, pa sem jaz prej dokončal.«

★

»Mamica, sanjalo se mi je, da sem se peljal z veliko ladjo po morju. Mahoma nas je zajel vihar in padel sem v vodo. Bil sem moker od glave do pete... Ali se moram danes vzlic temu umiti?«

Kaj pišejo Jutrovčki?

Dragi Jutrov striček! Čital sem objave svojih vrstnikov v natečaju »Mladega Jutra«. Pa sem se tudi jaz oju-nal in Ti danes v obliki pesmice za-upam, kdo je moj najzvestejši prijatelj.

Prijatelj moj je knjiga,
lahko mi ga vsak zavida,
Povsod me spremlja in se druži,
z menoj hodi in mi služi
za kažipot v življenje.

In zdaj ti napišem še eno pesmico,
morda ti bo ugajala.

Vrti v krogu se življenje:
radost, obup ino trpljenje.
Le mladost je sama sreča,
a ta skopni — zgori ko sveča.
Obujaš si spomine dan na dan
na premnog mladostni krasen dan;
to bil je srečni raj,
mladosti več ne bo nazaj!
In če se prav rosi oko,
nazaj mladosti več ne bo.

Lepo te pozdravljam

Milan Smole, uč. II. raz. real. gimn.
v Mariboru.

Preljubi moj stric Matic!

Hodim šele v prvi razred, pa ne
znam še toliko pisati, da bi to sam
lahko storil, zato piše namesto mene
moja mamica. Ne morem Ti, ljubi
stric, povedati, kako silno, silno se ves
teden veselim nedelje, ko zopet čitam
Tvoje pripovedke. Najrajši bi od so-bote
na nedeljo ne šel spat, da bi hi-treje
pričakal »Mladega Jutra«. Sedaj
sem bolan, pa bi rad videl, da bi bilo
Mlado Jutro tako dolgo, kakor moja
bolezen, da bi ga lahko ves čas prebi-ral
oziroma poslušal. Za to nedeljo pri-čakujem
nekaj posebno lepega izpod
Tvojega peresa.

Prav srčno Te pozdravlja, ljubi stric
Matic,

Tvoj Boris Klun, Ljubljana.

Dragi Jutrov striček! Moj najljubši
prijatelj je Miloš, ki je nekoliko večji
od mene. Ne pozna se še dolgo ča-sa,
vendar je zelo dober tovariš in mi

druguje v sreči in nesreči. Zato sem
se ga oklenil z vsem srcem.

Bradaškja Rastislav, uč. III. a raz.
drž. real. gimn. v Ljubljani.

Dragi striček!

Prijateljev ima vsak zadosti,
če se sreča mu smehlja,
a izginejo kot zajci v hostt,
če nesreča pricaplja...
Dobra knjiga — prijateljica draga,
ta ne vara in ne laže;
življenje naše nam razlaga
in pot v življenje kaže.

Vandot Bojan, uč. III. razr. na Vrtači
v Ljubljani.

Ptičkam v tolažbo

Ptičica mala, kako si zala,
kaj ne, sirota, mraz te mori?
Čakaj še malo, revče zalo
skoraj bo prišla ljuba pomlad!
Spet bo solnce toplo sijalo,
travice bo iz zemlje pognalo,
rožice bodo lepo cvetele
in ptičice bodo vesele — vesele!

Erika Hribernik, uč. V. razr.
v Celju.

Naša muca

Jaz imam mačico,
ima črnobelo dlačico.
Vedno z mano se igra,
kadarkoli je doma.
Če se pa potepat gre,
s starim mucom meni se
in pozabi čist' na me!

Lida Jančič, uč. III. razr.
v Slov. Bistrici

Rebus

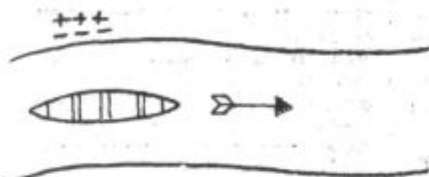

Fakin Anton:

Uganka

Na desni breg reke pridejo trije grofje s tremi hlapci, da se prepeljejo na levi breg. Pred njimi ob bregu se nahaja osamljen čoln le za dve osebi.

Ker so hlapci hudobni in nezanesljivi, se morata prepeljavati po dva in dva, tako da ne bo nikjer več hlapcev

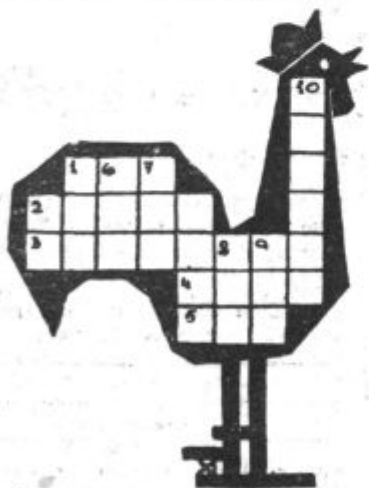

kakor grofov, pač pa je grofov lahko več kakor hlapcev. Dokler se vsi ne prepeljejo čez reko, se morajo s čolnom vračati. Kako se prepeljujejo?

Navodilo: Vzemi tri žveplenke in jih prelomi. Polovice z glavicami naj bodo grofje, ostale polovice pa hlapci. Nariši reko in čoln ter jih prevažaj; ne pozabi pa vrniti se s čolnom!

Križanka »Petelin«

Vodoravno: 1. bog vetra, 2. harem-ski stražar, 3. trojanski vedež, 4. zbogom (it.), 5. igralec ljubljanske drame.

Navpično: 1. žensko ime, 6. on (sred. spol), 7. čebula (srbohrv.), 8. pesniška oblika, 9. ustanovitelj mesta Ninive, 10. del konjeve noge.

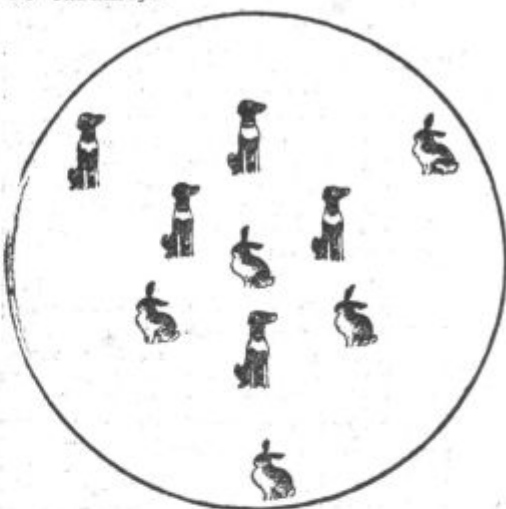
Rešitev križanke »Riba«

Vodoravno: 1. ost, 4. obala, 5. Bakar.

Navpično: 1. oba, 2. sak, 3. tla, 4. ob, 5. ar.

Psi in zajci

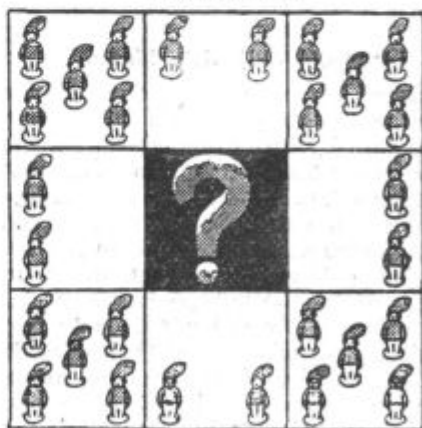
Nekdo ima na okroglem polju pet zajcev in pet psov, kakor je na sliki narisano. Živali pa se seveda med sabo razumejo.

Nariši tri manjše enake kroge v vsakem velikem krogu tako, da dobi vsaka žival polje zase.

Vsi trije notranji krogi se lahko med sabo sečejo, ne smejo pa presecati velikega kroga ali pa živali.

Možički

Rešitev

Pomočnik je postavil po pet možičkov v vsak kot in po dva v vsak vmesni prostor. Tako jih je bilo spet dvajset v vsaki vrsti.

Rešitev rebusa

Brez potu ni medu.

Posetnica

Rešitev: Vzgojiteljica